

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 483/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a ústav na výkon väzby, Mierové námestie 1, Ilava, zastúpeného JUDr. Halagan, s.r.o., Framborská 253/21, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/38/2025 z 29. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. mája 2025 v znení jej doplnení doručených ústavnému súdu 9. júna 2025 a 10. júna 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a prikázal krajskému súdu bezodkladne prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné konanie vo fáze pred súdom pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. a) a c) Trestného zákona sčasti v štádiu pokusu v zmysle § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ je trestne stíhaný vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby mu plynie od 12. apríla 2023. O v poradí dosiaľ poslednej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol Okresný súd Žilina (ďalej

len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 47Tk/1/2023 z 31. marca 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že túto žiadosť s poukazom na § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol. Okresný súd súčasne s odkazom na § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ zdôrazňuje, že už bol v aktuálnej trestnej veci odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 47Tk/1/2023 z 30. októbra 2024, ktorý bol na odvolanie zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/118/2024 z 23. januára 2025. Pre zrušenie rozsudku sp. zn. 47Tk/1/2023 sa podľa sťažovateľa oslabil dôvodnosť jeho trestného stíhania ako materiálna podmienka väzby, pretože krajský súd na odvolanie konštatoval nezákonnosť niektorých dôkazov. Vykonaním ďalších dôkazov sa dôkazná situácia nezmenila v neprospech sťažovateľa, pričom aj iné dôkazy nadväzujú na nezákonné dôkazy. Pokiaľ ide o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, sťažovateľ nesúhlasí s názorom krajského súdu, podľa ktorého nemá jasné sociálno-ekonomické zázemie. V súvislosti s dôvodnosťou väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemali všeobecné súdy prihliadnuť na minulé zahladené odsúdenia sťažovateľa. V danom prípade bolo možné nahradiť väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ súčasne tvrdí prietahy v trestnom konaní v merite veci a vyjadruje nespokojnosť s prešetrovaním vybavenia jeho sťažnosti krajským súdom (sp. zn. Spr 11 031/2025) z 19. mája 2025.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd podotýka, že s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde je rozsahom ústavnej sťažnosti viazaný. Ak sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť aj s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/74/2024 z 30. mája 2024, tak pre ústavný súd je rozhodné, že sťažovateľ (zastúpený právnym zástupcom, pozn.) dané uznesenie nestvárnil v sťažnostnom návrhu. Zároveň však ústavný súd podotýka, že zmienené uznesenie už bolo na podklade ústavnej sťažnosti sťažovateľa preskúmané uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 419/2024 z 24. júla 2024, ktorým bola táto ústavná sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá. Ústavný súd by preto nemohol poukazované uznesenie preskúmať ani v prípade, ak by bolo zahrnuté v petite aktuálnej ústavnej sťažnosti, pretože ústavná sťažnosť by musela byť v tomto rozsahu odmietnutá pre neprípustnosť z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

6. So zreteľom na viazanosť rozsahovým rámcom ústavnej sťažnosti treba obdobne poznamenať, že sťažovateľ neoznačil za predmet prieskumu ústavného súdu ani list, ktorého obsahom je výsledok prešetrenia vybavenia sťažnosti zo strany krajského súdu (sp. zn. Spr 11 031/2025) z 19. mája 2025. Z uvádzaných dôvodov preto ústavný súd ustálil rozsah ústavnej sťažnosti tak, ako je vymedzený v bode 1 dôvodov tohto uznesenia. Len *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že daný list ani nemal podstatné upnutie na otázky opodstatnenosti sťažovateľovej väzby, pretože sa týkal prešetrenia vybavenia sťažnosti súvisiacej s nadbytočnosťou eskorty sťažovateľa na termín hlavného pojednávania, ktorý bol zrušený.

7. Rozsah ústavnej sťažnosti je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Námietky porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 14, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy tak ústavný súd vo vzťahu k petitu ústavnej sťažnosti s opätovným poukazom na viazanosť sťažnostným návrhom vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Pre úplnosť ústavný súd podotýka, že všetky sťažovateľom namietané nedostatky pri rešpektovaní jeho základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru je možné zaradiť pod referenčné normy zhmotnené v petite ústavnej sťažnosti.

8. V súvislosti s napadnutým uznesením ústavný súd východiskovo uvádza, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024). Zároveň ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v rámci súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a v organickej celistvosti.

9. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v štyroch úzko súvisiacich argumentačných rovinách. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť so závermi všeobecného súdnictva, pokiaľ ide o (i) dôvodnosť trestného stíhania, (ii) dôvodnosť väzby (v dvoch rovinách) a (iii) nenahradenie väzby menej invazívnymi prostriedkami. Napokon sťažovateľ v súvislosti s udržateľnosťou väzobného stíhania predostiera (iv) námietku vzniku zbytočných prietahov v postupe všeobecných súdov v konaní v merite trestnej veci.

10. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, zo záverov všeobecných súdov rozhodujúcich o väzbe vyplýva v podstate to, že trestné stíhanie je proti sťažovateľovi vedené opodstatnene a nateraz nenastali také okolnosti, ktoré by v súvislosti s udržateľnosťou väzobného stíhania **zásadným spôsobom** oslabovali dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaných skutkov. Väzobné

súdy totiž v rámci svojich rozhodnutí objektivizovali také skutočnosti, ktoré aj v uvedenom štádiu konania (kedy bude v merite veci po zrušení rozsudku sp. zn. 47Tk/1/2023 krajským súdom opätovne rozhodovať okresný súd, pozn.) z hľadiska opodstatnenosti stíhania sťažovateľa vo väzbe nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky žalovaných trestných činov, pričom existuje dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchal sťažovateľ.

11. Konkrétne, zo s. 4 uznesenia okresného súdu vyplýva, že dôvodnosť trestného stíhania nateraz podporujú výpovede poškodeného [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorí konanie sťažovateľa podrobne popísali. Okresný súd nespochybnil, že v daných výpovediach možno identifikovať niektoré nepresnosti a drobné odchýlky, avšak zároveň primerane vysvetlil, že tieto sú nepodstatného charakteru a sú spôsobené vyšším vekom poškodeného [REDAKOVANÉ], stavom rozrušenia a úsilím o vytesnenie nepríjemných udalostí z pamäti. Zmienené výpovede sú pritom v logickom slede s ďalšími dôkazmi, ktoré okresný súd podrobne špecifikoval (predovšetkým zápisnica o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, záznam o dychovej skúške, prepisy telefonických rozhovorov na tiesňovú linku a znalecké posudky). Po obsahovej stránke obdobné závery pritom dostatočne zreteľne vyplývajú aj zo s. 19 a nasl. napadnutého uznesenia.

12. Na s. 5 uznesenia okresného súdu pritom nebolo dubiózne, že krajský súd v kasačnom uznesení sp. zn. 3To/118/2024 zistil nezákonnosť časti zadováženej dôkaznej matérie. Pre ústavný súd je však podstatné (s. 6 uznesenia okresného súdu), že krajský súd v deň zrušenia rozsudku sp. zn. 47Tk/1/2023 (23. januára 2025) **rozhodoval aj o väzbe sťažovateľa, kde dôvodnosť trestného stíhania ako celku ani s ohľadom na zistenú parciálnu nezákonnosť v obstaraných dôkazoch na ten účel nekonštatoval**. Inými slovami, dôkazná situácia sa pre účely rozhodovania o väzbe nejaví deficitná či problematická, pretože **dôvodnosť vedeného trestného stíhania nateraz dostatočne podporuje aj ďalšia, od nezákonných dôkazov diferencovaná dôkazná matéria** (s. 6 uznesenia okresného súdu). Vychádzajúc z týchto skutočností, je preto ústavný súd toho názoru, že všeobecné súdy sa s otázkou naplnenia analyzovanej materiálnej podmienky väzby vysporiadali náležite a preskúmateľne, pričom ich právne závery nemožno považovať za arbitrárne.

13. Ústavný súd napokon nespochybňuje ani to, že konečným výsledkom konania vo veci samej môže byť v závislosti od výsledkov procesných úkonov realizovaných v konaní po vrátení veci okresnému súdu buď potvrdenie, alebo rozptýlenie dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa. V intencných rámcoch rozhodovania o väzbe však nie je úlohou všeobecných súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu kvalifikáciu skutkov, pre ktoré je sťažovateľ trestne stíhaný. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené práve rozhodovaniu vo veci samej, ktoré aktuálne prebieha a ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti (m. m. napr. III. ÚS 22/2025).

14. Obsahom ďalšej argumentácie je sťažovateľova nespokojnosť s udržateľnosťou väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba). Sťažovateľ nesúhlasí so záverom všeobecných súdov o jeho neujasnenom sociálno-ekonomickom zázemí. Bez potreby podrobného preberania záverov všeobecných súdov je však pre ústavný súd rozhodné, že okresný súd sťažovateľovi z hľadiska naplnenia hypotézy § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku najskôr koncízne a konkrétne vysvetlil, že mu hrozí uloženie vysokého trestu – trestu odňatia slobody až na doživotie. Ďalej okresný súd podotkol, že sťažovateľ má síce adresu trvalého pobytu evidovanú

u svojej matky, avšak v skutočnosti žije v garáži prerobenej na garsónku, ku ktorej nemá žiaden ozrejmý právny titul. Hoci sťažovateľ tvrdí opak, ani z ústavnej sťažnosti nevyplýva žiaden právny titul k avizovanej garáži. Sťažovateľ poukazuje len na úpravy garáže, ktoré vykonal, a na finančné prostriedky, ktoré na ten účel investoval. Zásielky si sťažovateľ preberá u svojej matky (keď mu matka zavolá), ktorú však navštevuje len nepravidelne, pričom žiadnu fyzickú osobu nespĺnomocnil na preberanie zásielok určených do vlastných rúk. Ani tento záver sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kvalifikovane nespochybnil, keďže v súvislosti so zásielkami uviedol len to, že „načo by som mal niekoho splnomocniť na ich preberanie“. Ak sťažovateľ spochybňuje to, že viac než rok pred vzatím do väzby nemal pravidelný príjem, tak pre ústavný súd je rozhodné konštatovanie okresného súdu, podľa ktorého v tomto období sťažovateľ pracoval len príležitostne (na bližšie ani nešpecifikovaných brigádach), prípadne mu peniaze poskytovala matka. Na podklade tejto argumentácie preto nemožno prisvedčiť tomu, že sťažovateľ v uvádzanom období disponoval pravidelným príjmom.

15. K dôvodnosti tzv. útekovvej väzby okresný súd uzavrel, že spojenie trestného stíhania vedeného pre obzvlášť závažný zločin, hroziaci vysoký trest a dôvody tkvejúce v osobe sťažovateľa, ako aj jeho bytové a pracovné pomery (bez akejkoľvek reálne hlbšej viazanosti na stále miesto pobytu, resp. k riadnej pracovnej činnosti) zakladajú riziko vyhýbania sa trestnému stíhaniu. S týmto záverom sa v podstate stotožnil aj krajský súd v kontexte úvah uvedených na s. 22 napadnutého uznesenia. V danom prípade preto zjavne nie je ústavne nekorektný záver, podľa ktorého zásadné ukotvenie sťažovateľa ku konkrétnemu miestu absentuje. Inými slovami, uvádzané okolnosti môžu vo svojom súhrne zakladať dôvodnú obavu, že sťažovateľ sa bude vyhýbať trestnému stíhaniu, čo je príčinou, pre ktorú nemožno priznať sťažovateľom požadovanú ústavno-právnu relevantnosť ani tejto dôvodovej línii sťažnostnej argumentácie.

16. Sťažovateľ nesúhlasí ani s danosťou dôvodu tzv. preventívnej väzby v rozsahu jej opretia o jeho zahladenú kriminálnu minulosť. Ústavný súd v reakcii odkazuje na s. 7 uznesenia okresného súdu, odkiaľ v podstatnom vyplýva, že „aj zahladené odsúdenia vytvárajú obraz o osobe obžalovaného, ktorý zjavne má sklony k páchaniu trestnej činnosti, a to aj násilnej povahy, tejto sa dopúšťal opakovane, a to aj napriek tomu, že predtým vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody“. Takéto odôvodnenie, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd na s. 21 napadnutého uznesenia, sa ústavnému súdu nejaví ako arbitrárne, a tým zasahujúce do práv sťažovateľa. Len pre úplnosť, bez úmyslu nahrádzať odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd poukazuje aj na vlastnú ustálenú rozhodovaciu prax (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023, III. ÚS 23/2025), v zmysle ktorej zahladenú kriminálnu minulosť možno zohľadňovať pri posudzovaní dôvodnosti väzby.

17. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa v tzv. preventívnej väzbe ústavný súd dodáva, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Povedané inak, pri rozhodovaní o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Všeobecnými súdmi uvádzané a do tohto uznesenia už recipované okolnosti sú pritom z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou príhodné. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že opretie väzby sťažovateľa aj o jeho zahladenú trestnú minulosť je v ústavno-právnej rovine

neakceptovateľné. Pre úplnosť ústavný súd ešte poznamenáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nijako neatakoval napadnuté uznesenie z pohľadu ostatných okolností, o ktoré sa opiera dôvodnosť tzv. preventívnej väzby. Ústavný súd preto ústavnú konformitu napadnutého rozhodnutia z iných hľadísk neskúmal ani nehodnotil.

18. Obsahom ďalšej sťažovateľovej argumentácie je nespokojnosť s nenahradením väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. V tejto súvislosti ústavný súd východiskovo poznamenáva, že nahradenie väzby a s tým spojené obmedzenia sú benefitom osoby, ktorý jej umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhanou na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023). Väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody, a preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty na ďalšie trvanie väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu nahradiť alternatívnymi prostriedkami (m. m. napr. III. ÚS 520/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023).

19. Podobne ako pozornosti krajského súdu (s. 25 napadnutého uznesenia) ani ústavnému súdu neušlo, že sťažovateľ je trestne stíhaný (*inter alia*) pre dvojnásobný obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. a) a c) Trestného zákona – sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu v zmysle § 14 ods. 1 Trestného zákona. V takom prípade možno väzbu v súlade s § 80 ods. 2 Trestného poriadku nahradiť v uvedenom ustanovení objektivizovanými menej invazívnymi prostriedkami len pri existencii výnimočných okolností prípadu. Krajský súd pritom v konkrétnej rovine zvažoval možné, potenciálne do úvahy prichádzajúce výnimočné okolnosti prípadu (nepriaznivý zdravotný stav sťažovateľa, rodinné pomery sťažovateľa, okolnosti a spôsob spáchania skutku, napríklad stav tiesne), avšak ich danosť napokon nekonštatoval. Ústavný súd len dodáva, že takéto okolnosti nevyplývajú ani z ústavnej sťažnosti, ani z jej príloh. Osobitne pri nedostatku uvádzaných okolností preto nemožno všeobecným súdom vyčítať kvantitatívne pomerne stručné odôvodnenie, ktoré kvalitatívnou optikou nenadobúda status všeobecného konštatovania upínajúci sa na ústavne nekonformný atribút formálnosti (m. m. IV. ÚS 256/2024). Inými slovami, v danej veci bolo namieste prediktívne zisťovať výnimočné okolnosti (ktoré všeobecné súdy nevzhliadli) a až po ich pozitívnom ustálení by bolo namieste pristúpiť k podrobnému skúmaniu vlastných možností nahradenia väzby alternatívnymi prostriedkami (m. m. III. ÚS 44/2024). Ústavný súd preto uzaviera, že záver o nemožnosti nahradiť sťažovateľovu väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nie je ústavno-právne nekorektný.

20. V súvislosti s udržateľnosťou väzobného stíhania sťažovateľ napokon predostiera názor o vzniku zbytočných prieťahov v trestnom konaní v merite veci. V reakcii na túto námietku ústavný súd vo všeobecnej rovine uvádza, že dĺžka konania v merite veci môže nepriaznivo ovplyvniť udržateľnosť väzby, a to aj v tom prípade, keď ešte nie je prekročená zákonom ustanovená maximálna lehota väzby. Väzba totiž musí v každom okamihu svojho trvania spĺňať požiadavku primeranosti. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy viackrát uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viaceré základné práva, okrem iného aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (m. m. napr. I. ÚS 26/2013, II. ÚS 564/2018, III. ÚS 7/00, III. ÚS 625/2022, IV. ÚS 270/09). Inak povedané, predlžovanie konania vo veci samej a nenapredovanie vyšetrovania v konaní pred súdom môže oslabovať dôvodnosť väzby. S touto konštatáciou potom úzko súvisí aj

obsah základného práva zaručeného čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (m. m. napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, II. ÚS 564/2018, III. ÚS 625/2022, IV. ÚS 361/09).

21. Po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou však ústavný súd neidentifikoval zbytočné prietahy vo veci samej. Ako vyplýva zo s. 10 a s. 11 napadnutého uznesenia, avizovanú námietku sťažovateľ uplatnil v porovnaní s ústavnou sťažnosťou len v pomerne nekonkrétnej podobe aj v konaní pred krajským súdom ako súdom sťažnostným. Krajský súd v reakcii na s. 26 napadnutého uznesenia podotkol, že okresný súd nariaďuje hlavné pojednávanie v pravidelných termínoch, pričom rýchlosť konania nemôže byť na úkor správneho rozhodnutia vo veci. Súčasne krajský súd poznamenal, že úlohou okresného súdu bude nariaďovať termíny hlavných pojednávaní s ešte väčšou intenzitou. Ústavný súd s poukazom na dôvody ústavnej sťažnosti poznamenáva, že termíny hlavného pojednávania sa nariaďujú a hlavné pojednávanie sa koná v niekoľkotýždenných intervaloch. To korešponduje názoru krajského súdu o pravidelných rozostupoch medzi termínmi hlavného pojednávania. Rozsudok sp. zn. 47Tk/1/2023 (z 30. októbra 2024) bol na odvolanie zrušený uznesením sp. zn. 3To/118/2024 (z 23. januára 2025), pričom išlo o prvé zrušenie meritórneho rozhodnutia. Najbližší termín hlavného pojednávania sa po vrátení veci a súvisiacich administratívnych úkonoch uskutočnil už 10. marca 2025. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že v danom prípade ide o trestné stíhanie vedené (okrem iného) pre obzvlášť závažný zločin (dokonanú vraždu a vraždu v štádiu pokusu), kde sa podľa príloh ústavnej sťažnosti vykonáva pomerne podrobné a z hľadiska diapazónu dôkazných prostriedkov štruktúrované dokazovanie. Preto nie je možné prisvedčiť námietke sťažovateľa o zdĺhavosti konania, keďže hlavné pojednávania sa vykonávajú priebežne, riadne a včas a v dostatočnom rozsahu, z ktorého je zrejmé, že nejde iba o „*pro forma*“ úkony. Presne ohraničiť dĺžku konkrétneho trestného stíhania v zákone pritom nie je možné (m. m. napr. II. ÚS 120/2023, II. ÚS 534/2024, III. ÚS 586/2023). Súčasne však ústavný súd nespochybňuje ani názor krajského súdu, že termíny hlavného pojednávania je možné nariaďovať na okresnom súde aj s väčšou frekvenciou tak, aby bolo možné vec napokon ukončiť v primeranom čase.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Sťažovateľom označený čl. 46 ods. 1 ústavy je v trestných veciach aplikovateľný len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, III. ÚS 352/2025, IV. ÚS 397/2010). Na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu je tak čl. 46 ods. 1 ústavy neaplikovateľný.

23. Podobne pri namietanom porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, III. ÚS 352/2025). To vo svojich dôsledkoch znamená, že ani referenčné kritérium čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno použiť na okolnosti sťažovateľovho prípadu, v ktorom išlo o posudzovanie ústavnej udržateľnosti záverov všeobecných súdov o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

24. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu